

Arrest

nr. 253 827 van 30 april 2021
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2009 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 40 314 van 16 maart 2010 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 26 februari 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 25 maart 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.4. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 246 076 van 14 december 2020 wordt het beroep tegen de beslissing vermeld in punt 1.5. verworpen.

1.7. Op 8 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten,
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 14/12/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/01/2009 en 26/02/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretisch betoog licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Kameroen, alwaar zij werd geboren op (...) 1982 te L. (...) (Kameroen). Verzoekster is aldus Kameroens staatsburger.

Verzoekster diende evenwel haar land van herkomst te ontvluhtten.

Verzoekster bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na haar aankomst in België, zij had de gelegenheid om op 5 januari 2009 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, waarbij zij aangaf dat hij Kameroen is ontvluht omdat haar vader haar gedwongen had om te trouwen met een moslimman. Verzoekster verbleef sindsdien - sinds 2009 - in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Kameroen). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Kameroen ("nationaliteit: Kameroen") en dit binnen een termijn van 6 dagen ("binnen 6 (dertig) dagen").

Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met het opgebouwde privéleven van verzoekster in België. Verzoekster verbleef nochtans zéér langdurig in België, hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Door dit verblijf heeft verzoekster een belangrijk privéleven opgebouwd in België, in tegenstelling tot het verlies van de binding die zij had met haar land van herkomst (Kameroen). Verzoekster viel ook niet ten laste van de Belgische sociale zekerheid, hetgeen een belangrijk vermoed vormt dat verzoekster kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk in België. Verzoekster verliet haar land van herkomst en keerde sindsdien niet meer terug. Hieruit mag worden afgeleid dat verzoekster stelselmatig haar banden met haar land van herkomst heeft verloren door haar zeer langdurige afwezigheid.

Verzoekster wees tijdens haar verzoek tot internationale bescherming daarnaast op haar persoonlijke situatie. Zij gaf aan dat haar zussen S. (...) en M. (...) van het dorp naar L. (...) verhuisd waren omwille van de oorlog. Zij verklaarde bovendien dat haar broer G. (...) in 2019 overleden was. Ook haar broer Ge. (...) is overleden. Zij gaf aan dat, toen haar broer werd gedood, ook haar naam werd vermeld en dat geweten was dat zij in België verbleef. Het familiaal netwerk waarop verzoekster zich thans kan baseren is derhalve zeer beperkt in haar land van herkomst. Bovendien diende de familie van verzoekster zelf hun dorp te ontvluhtten.

Ondanks dat verzoeker geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming kreeg toegekend van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt wel dat erkend werd dat er

sprake is van een conflict in Kameroen, de zogenaamde "Engelstalige crisis". Deze crisis heeft een "grote impact" op "de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land" (zie vanaf pagina 2-3 van de genomen beslissing van 25 maart 2020 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Er is derhalve sprake van een belangrijke mate van willekeurig geweld in de regio vanwaar verzoekster afkomstig is. Hieruit blijkt dat er ernstige zorgen bestaan indien verzoekster zou worden overgebracht naar Kameroen.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij dan ook voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing 8 februari 2021, evenwel geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 en 8 EVRM. Hierover is geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel zou blijken.

Er zou bovendien volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - gelet op de "Engelstalige crisis" in Kameroen - een redelijke intern vestigingsalternatief bestaan, doch het is niet zeker of verzoekster ook effectief naar deze regio zal worden overgebracht. Anders gesteld: uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden én, vervolgens, welk gevolg verweerder stelt aan deze gemaakte vaststelling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de periode die hij reeds in België heeft verbleven (sinds januari 2009), het verlies van de binding met Kameroen en de problematische situatie in Kameroen gelet op de mate van (willekeurig) geweld in de regio vanwaar verzoekster afkomstig is (zie hierboven).

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoeker, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19.

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus

enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 26 maart 2020 door de commissaris-generaal een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat op 14 december 2020 de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Eveneens licht de verwerende partij in de bestreden beslissing toe dat aan de verzoekende partij een gereduceerde termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen wordt gegeven overeenkomstig artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet omdat zij al op 5 januari 2009 en op 26 februari 2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en omdat door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van de commissaris-generaal blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar opgebouwde privéleven in België, wijst op haar persoonlijke situatie en stelt dat er sprake is van een conflict in Kameroen en betoogt dat er geen individueel en concreet onderzoek werd verricht of zij terecht zou komen in een situatie in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat hierover geen enkel motief is opgenomen in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel zou blijken, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de Engelstalige crisis in Kameroen en het redelijk intern vestigingsalternatief, zoals geschetst door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over haar persoonlijke situatie, in het bijzonder de periode die zij reeds in België heeft verbleven sinds januari 2009, het verlies van de binding met Kameroen en de problematische situatie in Kameroen gelet op de mate van willekeurig geweld in de regio vanwaar zij afkomstig is, dat de gegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie rekening werd gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing, dat geen enkel motief hierover te vinden is in de bestreden beslissing, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.12., 2.17., 2.19., en 2.24. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren in de thans bestreden beslissing.

Waar zij eveneens meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat geen motief betreffende de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten werd opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punten 2.8., 2.18 en 2.20.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59).

2.7. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de nota *“Evaluatie artikel 74/13”* van 8 februari 2021 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geëvalueerd *“gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming”* en daarbij tot de volgende beoordeling kwam:

“Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.02/02/2009) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige

kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven: in het administratief dossier bevindt zich een document van wettelijke samenwoning, maar nergens blijkt dat betrokkene een stabiele en duurzame relatie onderhoudt in België en nergens blijkt dat betrokkene met iemand samenwoont. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.02/02/2009) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

2.8. De verzoekende partij verwijst inzake de verplichting om op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling naar de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19. Zij is van oordeel dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemene belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.”*

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar de heersende crisis ingevolge covid-19, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de nota *“Evaluatie artikel 74/13”* van 8 februari 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, bij het nemen van het thans bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, met name als volgt:

“Gezondheidstoestand: betrokkene had een tijdelijk verblijf vanaf 18/01/2011 op basis van haar aanvraag 9ter. Maar haar verblijfstitel werd niet meer verlengd op 20/12/2011 door een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd.”

2.9. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar opgebouwde privéleven in België, verder wijst op het betoog dat zij gevoerd heeft ter gelegenheid van haar verzoeken om internationale bescherming, waarbij zij tevens verduidelijkt dat er sprake is van een conflict in Kameroen, de zogenaamde *“Engelstalige crisis”*, en hieruit afleidt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts dat de verwerende partij rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij, het hoger belang van haar kinderen en haar gezondheidstoestand.

2.10. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.11. De verzoekende partij meent dat *in casu* ook artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van

bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.12. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog dat zij Kameroens staatsburger is, dat zij haar land van herkomst evenwel diende te ontvluchten, dat zij zich aanbood bij de verwerende partij na haar aankomst in België, dat zij de gelegenheid had om op 5 januari 2009 effectief een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, waarbij zij aangaf dat zij Kameroen is ontvlucht omdat haar vader haar gedwongen had om te trouwen met een moslimman, dat zij sindsdien, sinds 2009 in België verbleef, zou aansturen op een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het onderzoek naar een mogelijke schending van voormeld artikel reeds op 14 oktober 2009 is gebeurd door de commissaris-generaal naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij van 5 januari 2009. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing, zodat ook de Raad een onderzoek deed naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 16 maart 2010.

In zoverre de verzoekende partij eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM wenst aan te voeren door te stellen dat zij tijdens haar verzoek tot internationale bescherming daarnaast op haar persoonlijke situatie wees, dat zij aangaf dat haar zussen S. en M. van het dorp naar L. verhuisd waren omwille van de oorlog, dat haar broer G. in 2019 overleden was, dat ook haar broer Ge. overleden is, dat toen haar broer werd gedood ook haar naam werd vermeld en dat geweten was dat zij in België verbleef, dat het familiaal netwerk waarop zij zich thans kan baseren derhalve zeer beperkt is in haar land van herkomst, dat haar familie zelfs hun dorp diende te ontvluchten, dat ondanks dat zij geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming kreeg toegekend, wel blijkt dat erkend werd dat er sprake is van een conflict in Kameroen, de zogenaamde Engelstalige crisis, dat deze crisis een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, dat er derhalve sprake is van een belangrijke mate van willekeurig geweld in de regio vanwaar zij afkomstig is, dat hieruit blijkt dat er ernstige zorgen bestaan indien zij zou worden overgebracht naar Kameroen, dat haar situatie de verwerende partij dan ook voldoende bekend is, gelet op de informatie in het administratief dossier, dat er volgens het Commissariaat-generaal, gelet op de Engelstalige crisis in Kameroen, een redelijk intern vestigingsalternatief bestaat, doch dat het niet zeker is of zij ook effectief naar deze regio zal worden overgebracht, wijst de Raad erop dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op 25 maart 2020 reeds plaatsvond door de commissaris-generaal naar aanleiding van het tweede verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij van 26 februari 2020. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing zodat de Raad eveneens een onderzoek deed naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 14 december 2020.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd en benadrukt in dit verband dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

In het kader van het eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, nam de commissaris-generaal op 14 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze zienswijze werd vervolgens door de Raad bevestigd op 16 maart 2010. Voor wat betreft het tweede verzoek tot internationale bescherming herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal op 25 maart 2020 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek nam, waarbij geoordeeld werd dat de verzoekende partij *“geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat [zij] (...) voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, wat door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 246 076 van 14 december 2020.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2020 en op het arrest van de Raad van 14 december 2020 waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en in het arrest van de Raad, evenals in de beslissing van de commissaris-generaal van 14 oktober 2009 en in het arrest van de Raad van 16 maart 2010. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven, nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van voornoemde beslissingen van de commissaris-generaal en de voornoemde arresten van de Raad aan haar werden betekend.

2.13. Uit de beslissing van 14 oktober 2009 van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt onder meer wat volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gedwongen huwelijk en hiermee een gedwongen bekering en besnijdenis, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u vage verklaringen aflegt over de man met wie u gedwongen werd te huwen. U stelt dat uw vader een huwelijk regelde met (A.D.) (zie gehoor CGVS, p.8) en (D.) uw vader betaalde. U verklaart niet te weten hoeveel deze man betaalde, noch weet u of hij uw familie andere dingen gaf (zie gehoor CGVS, p.9). U blijkt niet de volledige naam van deze man te kennen, noch heeft u enig idee over zijn leeftijd (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt dat hij een Haussaman is, net zoals uw vader, en hij in L. (...) woont, maar u blijkt niet te weten vanwaar hij afkomstig is. U verklaart dat u de vijfde vrouw zou worden van (D.), maar u blijkt de andere vier vrouwen niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.10). U bent niet op de hoogte hoeveel kinderen (D.) heeft en u stelt geen van zijn kinderen te kennen (zie gehoor CGVS, p.11). Wanneer gevraagd wordt of (D.) werkt, antwoordt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.9). U beweert wel dat hij rijk is; namelijk dat hij veel koeien heeft en met een grote wagen rijdt (zie gehoor CGVS, p.11), maar u weet verder niets af over zijn beroep of andere activiteiten. Overigens blijkt u niet te weten wanneer of waarom (D.) met u wilde trouwen en hij u, ook tegen uw wil, als zijn vrouw zou willen (zie gehoor CGVS, p.11). Uw verklaring dat uw gedrag hem misschien opviel en u van uw vader vernam dat hij u graag zag (zie gehoor CGVS, p.11), is weinig overtuigend. Het is weinig aannemelijk dat uw vader u niet meer zou hebben verteld over deze man en u niet zou hebben voorgesteld aan uw toekomstige man (zie gehoor CGVS, p.9) of dat u, die zelf heel uw leven in L. (...) woonde, niet meer over de man, die blijkbaar toch een publieke functie had, weet.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen ernstige poging ondernam om u aan het huwelijk met (D.) te onttrekken. U verklaart dat u een vriend had, met wie u sinds 2005 een relatie had (zie gehoor CGVS, p.6). Aldus is het merkwaardig dat u zich niet sterker verzette tegen een huwelijk met (D.), temeer daar u de steun had van uw moeder (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart uitdrukkelijk dat uw moeder niet akkoord ging met de plannen van uw vader en zij zelfs uw vertrek uit Kameroen regelde (zie gehoor CGVS, p.5). Er dient toch te worden opgemerkt dat u in september 2007, het jaar waarin u uw vader uw huwelijk aankondigde, toch al 25 jaar oud was. Bijgevolg mag van u toch verwacht worden dat u, eventueel met de hulp van uw partner (C.), meer had ondernomen. U beweert dat uw vriend zei niet te

huwen (zie gehoor CGVS, p.9). Uw vriend (C.) stelde dat het beter was dat u met hem zou trouwen dan met (D.) (zie gehoor CGVS, p.8), waardoor het opmerkelijk is dat u zich niet meer bevraagd en geïnformeerd hebt. Het feit dat u naliet dit te doen tast danig de ernst van uw beweerde vrees en de geloofwaardigheid ervan aan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende bescherming heeft gezocht om aan het gedwongen huwelijk en een besnijdenis te ontkomen. U verklaart dat u uw vader antwoordde dat u niet met (D.) zou huwen, maar dat u er niet aan had gedacht om weg te lopen (zie gehoor CGVS, p.9), noch om bescherming te vragen (zie gehoor CGVS, p.12). Nochtans werd u door uw vader met een scheermesje verminkt en werd uw vriend (C.) door uw vader aangevallen, omdat u weigerde uw vader te gehoorzamen (zie gehoor CGVS, p.10). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze incidenten niet zou melden bij de Kameroense autoriteiten. Uw verklaring dat (C.) uw vader respecteerde en hij het daarom niet meldde dat hij geslagen werd (zie gehoor CGVS, p.10), is weinig overtuigend, gezien jullie beiden tegen uw vader gekant waren en gezien u toch wel internationale bescherming zocht.

Overigens maakt u niet aannemelijk dat u zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen om aan uw vader en een huwelijk met (D.) te ontkomen. Uw verklaring dat uw vader u zou kunnen vinden, nadat u door iemand zou herkend worden (zie gehoor CGVS, p.10), is gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u verder geen concrete elementen aanbrengt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. (...)"

2.14. In het daaropvolgende arrest nr. 40 314 van 16 maart 2010 motiveert de Raad als volgt:

"De kern van verzoeksters asielrelaas bestaat eruit dat zij door haar vader onder druk zou zijn gezet om zich te bekeren tot de islam en dat deze haar gedwongen wilde uithuwelijken aan een moslimman, A.D. Tevens zou zij voor dit huwelijk besneden moeten worden (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.2).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De bestreden beslissing motiveert in casu op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoekster uitermate vage verklaringen heeft afgelegd aangaande de persoon met wie zij diende te huwen.

Zij bleek niet op de hoogte van diens volledige naam en bleek geen idee te hebben van zijn leeftijd. Verzoekster kon niet aangeven vanwaar A.D. afkomstig is en bleek er geen idee van te hebben of deze persoon al dan niet werkte. Zij kon niet preciseren hoeveel geld deze persoon zou hebben betaald om met haar te huwen, noch of hij al dan niet andere dingen gaf aan haar vader. Verzoekster zou nooit zijn voorgesteld aan deze man en er zou nog geen datum zijn voor het huwelijk. Zij verklaarde dat A.D. nog vier andere vrouwen had, doch bleek deze niet te kennen. Evenmin kon zij aangeven hoeveel kinderen hij heeft en gaf zij aan geen van diens kinderen te kennen. Verzoekster verklaarde niet te weten of hij al dan niet betrokken was bij de politiek, hoe hij rijk is geworden, waar zijn boerderij is en of hij nog andere dingen heeft dan koeien. Zij bleek er evenmin enig idee van te hebben waarom deze persoon met haar wilde huwen en haar vader zou haar dit ook niet hebben uitgelegd (administratief dossier, stuk 3, p.9-11).

Verzoekster tracht voormelde vaagheden en onwetendheden te vergoelijken doch geeft hiervoor geen afdoende uitleg. Haar algemene bewering dat in Kameroen veel mensen hun leeftijd niet kunnen geven vormt geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat zij zelfs niet bij benadering de leeftijd van A.D. kon geven. Dat de som geld niet aan haar werd betaald maar aan haar vader, dat zij niet geïnteresseerd was in een huwelijk met A.D. en niet samenwoonde met deze persoon is evenmin voldoende om haar gebrek aan kennis omtrent het voormelde toe te dekken. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat verzoekster haar asielaanvraag volledig baseert op de bewering dat haar vader haar dwong te huwen zodat van haar kan worden verwacht dat zij dit weet hard te maken aan de hand van gedetailleerde en concrete verklaringen. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk geconfronteerd zou zijn geweest met een gedwongen huwelijk, zich zou hebben

geinformeerd omtrent zaken als de persoon met wie zij verondersteld werd te huwen, diens redenen voor het huwelijk en de vergoeding die hij hiervoor gaf. Daarenboven stipt verweerder met recht aan dat het niet aannemelijk is dat haar vader haar niet zou hebben voorgesteld aan de persoon met wie zij diende te huwen of dat hij haar over deze man niet meer zou hebben verteld. Dit alles klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat A.D. in L. (...) een publieke functie had en dat zij haar hele leven in L. (...) woonde (administratief dossier, stuk 3, p.2, 9).

Voor zover verzoekster betreffende haar vage verklaringen verwijst naar de traumatische gebeurtenissen die zij heeft ondergaan, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze met recht opmerkt dat uit niets in het administratieve dossier blijkt dat verzoekster dermate traumatische ervaringen zou hebben gekend dat zij niet in staat zou zijn om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Zij legde nergens enig medisch attest neer waaruit blijkt dat zij zich bevindt in een problematische psychologische toestand of dat deze toestand haar zou verhinderen volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze beweerde traumatische ervaringen, ten aanzien waarvan zij overigens nalaat deze op concrete manier te verduidelijken of uit te werken op welke wijze deze haar verklaringen zouden hebben beïnvloed, haar zouden hebben belet volwaardige verklaringen af te leggen zodat de vastgestelde onwetendheden en vaagheden onverkort overeind blijven.

(...)

Gedurende het gehoor bij het CGVS werd aan verzoekster gevraagd of zij de ondervrager begreep en er werd haar meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat zij de interviewer begreep en dat zij indien dit niet het geval was hiervan melding zou maken (administratief dossier, stuk 3, p.1-2). Verzoekster noch haar raadsman die haar bijstond tijdens het gehoor hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen. Verzoekster toont niet aan dat haar verklaringen bij het CGVS niet zouden zijn opgenomen in de taal van de procedure noch dat bepaalde onderdelen of welke onderdelen van haar verklaringen niet juist zouden zijn opgenomen. Zij toont evenmin aan dat de betrokken interviewer de Engelse taal niet beheerste.

(...)

Het komt tevens weinig aannemelijk over dat verzoeksters vader, een moslim die haar dwingt te huwen met een moslim, haar niet zou hebben meegenomen naar de moskee en niet eerder volgens deze religie zou hebben opgevoed of minstens de basisprincipes ervan zou hebben bijgebracht, en haar aldus slechts in september 2007, op het moment dat zij reeds vijftwintig was, zou trachten te bekeren en gedwongen uit te huwelijken. Verzoeksters onwetendheid klemt des te meer daar haar vader van plan zou zijn geweest om haar uit te huwelijken aan A.D., die volgens verzoekster de 'chief van de moslims' was in L. (...), zodat minstens kan worden verwacht dat haar vader haar toch iets zou trachten bij te brengen omtrent de islam voorafgaand aan het huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p.7-9).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters ingeroepen asielaans.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien aan dit relaas geloof kan worden gehecht, quod non, verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij van de autoriteiten in haar land van herkomst geen bescherming zou kunnen verkrijgen noch dat zij zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen teneinde te ontkomen aan haar beweerde problemen.

Verzoekster beperkt zich aangaande de motivering die haar verwijt onvoldoende bescherming te hebben gezocht in Kameroen tot de blote bewering dat zij haar maatschappij en land kende en wist dat zij niet zou kunnen rekenen op bescherming in haar land. Deze algemene en niet gestaafde bewering is echter geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst geen beschermingsmogelijkheden heeft, te meer aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij niet eens een poging heeft ondernomen teneinde bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst. Zij zou er niet eens aan hebben gedacht om weg te lopen of om bescherming te vragen en zou gewoon in haar vaders huis zijn gebleven. Ondanks dat zich hiertoe verschillende mogelijkheden zouden hebben voorgedaan zouden noch verzoekster noch haar vriend zich tot de Kameroense autoriteiten hebben gewend. Nochtans kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zouden doen na de vermindering van verzoekster door haar vader, na de aanval door verzoeksters vader op haar vriend waarbij deze laatste in het ziekenhuis werd geslagen of nadat haar vader een aantal personen stuurde om haar vriend nogmaals

aan te vallen en waarbij deze dermate ernstig gewond was dat hij meer dan een week in het ziekenhuis moest blijven (administratief dossier, stuk 3, p.9-12). Verweerder wordt in dit kader bijgetreden waar deze opwerpt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend wanneer de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze de nationale beschermingsmogelijkheden uitput. Desalniettemin heeft verzoekster nagelaten hiertoe ook maar enige poging te ondernemen ondanks dat zij hiertoe ernstige redenen en de gelegenheid had. Verweerder repliceert met recht dat dergelijke handelswijze onvoldoende is om aan te tonen dat de overheid in verzoeksters land van herkomst onwillig zou zijn om bescherming te verlenen. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij niet elders in Kameroen zou kunnen verblijven om zich aan haar problemen te onttrekken. Wanneer aan haar werd gevraagd of zij niet in Yaoundé kon blijven, antwoordde zij: "Nee, met wie, ik heb niemand in Yaoundé". Even verder gaf zij aan: "Als ik iemand had in Yaoundé, dan zou ik daar blijven" om onmiddellijk te vervolgen dat haar vader zei dat hij haar zou doden als hij haar zou vinden en dat zij zelfs in Yaoundé niet veilig zou zijn. Verzoeksters verklaring dat haar vader haar mogelijk zou kunnen vinden berust echter louter op vermoedens en veronderstellingen waarvoor zij voor het overige geen concrete elementen aanbrengt.

(...)

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan aan verzoekster de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

(...)

Verzoekster toont, de hoger gedane vaststellingen omtrent haar relaas (zie sub 2.1.2.) en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat ten aanzien van haar zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kameroen een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus dient aan verzoekster te worden ontzegd."

2.15. Uit de beslissing van 25 maart 2020 van de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek blijkt onder meer wat volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name het feit dat uw zussen omwille van oorlog het dorp moesten verlaten en dat uw broer vermoord werd in 2019 door militairen waarbij uw naam werd vernoemd, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u plots gewag maakt van twee zussen, met name M. en S. en twee broers, B. en G., die in de problemen zouden gekomen zijn in Kameroen. U vermeldt nog een derde broer G. die ook zou overleden zijn. Ten slotte vermeldt u nog uw broer M. (zie verklaring volgend verzoek, dd. 3/3/2020, nrs. 13, 19; verklaring advocaat). Er dient te worden opgemerkt dat u, tijdens uw eerste verzoek verklaarde enkel één broer te hebben, met name M. (zie verklaring DVZ, dd. 2/2/2009, nr. 30; gehoorverslag CGVS dd. 5/6/2009, p.2). Verder werd u tijdens uw gehoor op het CGVS toen uitdrukkelijk gevraagd of uw moeder andere kinderen heeft, waarop u 'neen' antwoordde (gehoorverslag CGVS dd. 5/6/2009, p. 3). Nu vermeldt u plots een heleboel broers en zussen die problemen kennen in Kameroen, waaraan u ook uw vrees voor een terugkeer naar Kameroen verbindt. Deze door u gevreesde familiale en persoonlijke problemen zijn dus allerminst geloofwaardig. U geconfronteerd met het feit dat u in 2009 uw zussen niet vermeldde, verklaart u dat uw zussen toen niet bij uw moeder waren (zie verklaring volgend verzoek, nr. 13), wat geen aannemelijke uitleg is voor het feit dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder, buiten M. en u, geen andere kinderen had. U kan de problemen van uw familie in Kameroen absoluut niet aannemelijk maken, u kan zelfs het bestaan van uw familie in South West Province niet aannemelijk maken en u geeft het CGVS ook geen geloofwaardig beeld van uw (familiale) situatie in Kameroen. U verklaart nu plots ook tot de Bamendastam te behoren (zie verklaring volgend verzoek, nr. 6d) terwijl u tijdens uw eerste verzoek nog verklaarde tot de Haussa-stam te behoren (zie gehoorverslag CGVS, p. 2).

(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire." dd. 1 oktober 2019 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_la_crise_anglophone_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones." dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Deze conclusie werd reeds genomen in het kader van uw eerste verzoek, zowel door het CGVS in haar beslissing als door de RVV in haar arrest. Het arrest van de RVV luidt immers als volgt "Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij niet elders in Kameroen zou kunnen verblijven om zich aan haar problemen te onttrekken. Wanneer aan haar werd gevraagd of zij niet in Yaoundé kon blijven, antwoordde zij : "Neen, met wie, ik heb niemand in Yaoundé". Even verder gaf zij aan: "Als ik iemand had in Yaoundé, dan zou ik daar blijven" om onmiddellijk te vervolgen dat haar vader zei dat hij haar zou doden als hij haar zou vinden en dat zij zelfs in Yaoundé niet veilig zou zijn. Verzoeksters verklaring dat haar vader haar mogelijk zou kunnen vinden berust echter louter op vermoedens en veronderstellingen waarvoor zij voor het overige geen concrete elementen aanbrengt."

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Zo is er sprake van een twintigtal incidenten in de Franstalige regio's Ouest en Littoral.

Uit de informatie blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. Het merendeel van hen zet kleine handelszaken op. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt weliswaar een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkkrachten in de Franstalige steden. Daarnaast zijn er Engelstalige scholieren en studenten die zich inschrijven in middelbare scholen, colleges en universiteiten in Franstalig Kameroen. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid. Niettegenstaande er in deze wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, ..., blijkt uit het geheel van de informatie evenwel dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in het Franstalige deel van Kameroen, bv. in Yaoundé, vestigt.

Dit werd immers reeds zo geoordeeld inzake uw eerste verzoek. Intussen zijn we 10 jaar verder waarbij u er gedurende 10 jaar in slaagde als illegaal in België te leven. Dit toont aan dat u zeer zelfredzaam bent. Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede verzoek als voertaal Frans te willen gebruiken (zie verklaring betreffende procedure dd. 3/3/2020). Dit wijst er bijkomend op dat u zich zonder veel inspanning kan vestigen in het Franstalige gedeelte van uw land van herkomst, daar u alvast de taal spreekt. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Franstalig Kameroen over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

2.16. In het daaropvolgende arrest nr. 246 076 van 14 december 2020 motiveert de Raad als volgt:

"3.6. De bestreden beslissing stelt inzake verzoeksters familieleden en achtergrond: (...)

Verzoeksters uitleg dat zij "over haar broers en zussen spreekt in een bredere zin van het begrip "familie" in Afrika, dat overeenkomt met het begrip "neven" die als broers en zussen binnen dezelfde familie leven" kan niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de voorstaande motivering. Van verzoekster kan wel degelijk verwacht worden dat zij een concrete en specifieke aanduiding geeft van de wijze van familieverwantschap van de personen die problemen zouden hebben gekend in Kameroen aangezien dit ook een weerslag kan hebben op haar individuele en persoonlijke situatie. Dit geldt des te meer aangezien zij geen verweer voert inzake de ongerijmdheid met betrekking tot stam tot dewelke zij zou behoren. De voorstaande motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en blijft derhalve overeind.

(...)

Verzoekster voert enerzijds aan dat ze zich niet kan verschuilen in Kameroen in de Franstalige zone terwijl, anderzijds, blijkt dat verzoekster aanvoert dat ze "de Frans taal in België geleerd heeft en dat ze gevraagd heeft haar verklaring in deze taal te doen (...)"

Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van haar aangevoerd activisme (cf. supra) kan van verzoekster ingevolge haar zelfverklaarde verworven kennis van de Franse taal en zelfredzaamheid gedurende haar tienjarig verblijf zonder geldige documenten in België, verwacht worden dat zij zich bij een terugkeer vestigt in Franstalig Kameroen. Dit deel van Kameroen betreft in hoofde van verzoekster, de aanvullende nota van verweerder van 27 november 2020 mede in acht genomen, wel degelijk een veilig en redelijk intern vluchtalternatief zoals omschreven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. *Omwille van de voorstaande vaststellingen inzake het ongeloofwaardig activisme en een intern vluchtalternatief, is de verwijzing naar landeninformatie omtrent de situatie in Engelstalig Kameroen niet dienstig.*

3.11. *Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het voordeel van de twijfel. Tevens blijkt dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.*

3.12. *Het blijkt dat verzoekster als "oneindig subsidiaire titel" inzake de toekenning van de subsidiaire bescherming dezelfde 'nieuwe elementen' aanvoert als deze inzake de vluchtelingenstatus. Mede gelet op het hoger vastgestelde intern vluchtalternatief zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoekster voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt."*

2.17. De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij louter de door haar aangevoerde elementen in het kader van haar verzoeken tot internationale bescherming herhaalt en wijst op de Engelstalige crisis in Kameroen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze elementen reeds door de commissaris-generaal en vervolgens, in beroep, door de Raad beoordeeld werden en dat de verzoekende partij, door deze informatie louter te herhalen, voornoemde argumentatie geenszins weerlegt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er volgens het Commissariaat-generaal, gelet op de Engelstalige crisis in Kameroen, een redelijk intern vestigingsalternatief zou bestaan, doch dat het niet zeker is of zij effectief ook naar deze regio zal worden overgebracht, dat anders gesteld uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden en, vervolgens, welk gevolg de verwerende partij aan deze gemaakte vaststelling door het Commissariaat-generaal stelt, gaat zij eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing een bevel oplegt om het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het aan de verwerende partij toekwam te bepalen naar welke regio zij diende terug te keren. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend, zodat zij haar terugkeer zelf kan organiseren en in die zin zelf kan bepalen naar welke regio zij wenst terug te keren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat uit de thans bestreden beslissing moest blijken welk gevolg de verwerende partij aan de vaststelling omtrent het intern vestigingsalternatief geeft noch zekerheid moest bieden dat de verzoekende partij naar de regio van het redelijk intern vestigingsalternatief zal worden overgebracht. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad erop wijst dat in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2020 werd geoordeeld "*Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.*" De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er gelet op het vaststellen van een intern vestigingsalternatief door de commissaris-generaal elementen aanwezig waren waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die een terugkeerverplichting inhoudt.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met voorgaand betoog gegevens aanbrengt over de situatie in Kameroen die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden of over te motiveren.

2.18. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift tot slot nog naar de heersende coronacrisis en stelt dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijk waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt”* maar verliest met dit betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Kameroen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

2.19. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.20. In zoverre de verzoekende partij er in het kader van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op wijst dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijk waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt”* en dat met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor haar om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze rekening werd gehouden, dat hiertoe geen enkel motief is opgenomen in de bestreden beslissing, maakt de verzoekende partij, het weze herhaald, niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en niet van een geldig visum. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de huidige gezondheids crisis en de federale maatregelen alsook de menselijke waardigheid en het algemeen belang en stelt dat elke verplaatsing dient vermeden te worden, dat de grenzen grotendeels gesloten zijn en de mogelijkheden het grondgebied te verlaten beperkt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en visum. De verzoekende partij verduidelijkt niet, nog minder toont zij aan, welke federale maatregelen haar terugkeer onmogelijk zouden maken. Het loutere feit dat verplaatsingen dienen vermeden te worden en dat de mogelijkheden beperkt zijn, leidt geenszins *ipso facto* tot de vaststelling dat een terugkeer onmogelijk zou zijn. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar terugkeer naar haar land van herkomst niet volgens de geldende hygiënemaatregelen kan verlopen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het afleveren van

een bevel om het grondgebied te verlaten niet verenigbaar is met de federale maatregelen, de menselijke waardigheid en het algemeen belang.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten en dat geen enkel motief hiertoe werd opgenomen in de bestreden beslissing, toont zij geenszins aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn geweest om hierover in de bestreden beslissing te motiveren. De verzoekende partij maakt bovendien met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk dat er redenen waren die verband houden met de huidige algemene gezondheids crisis die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.21. De verzoekende partij stelt tot slot dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het door haar opgebouwde privéleven in België.

Het privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

2.22. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te

onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.23. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij zeer langdurig in België verbleef, hetgeen blijkt uit het administratief dossier, dat zij door dit verblijf een belangrijk privéleven heeft opgebouwd in België, in tegenstelling tot het verlies van de binding die zij had met haar land van herkomst, dat zij ook niet ten laste van de Belgische sociale zekerheid viel, hetgeen een belangrijk vermoeden vormt dat zij kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk in België.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Door louter te beweren dat zij niet ten laste valt van de Belgische sociale zekerheid, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat dit een belangrijk vermoeden vormt dat zij kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk in België, minstens legt zij daar ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen bewijsstukken van voor. Zij maakt in die zin dan ook geenszins aannemelijk dat zij een uitgebreid sociaal netwerk in België heeft. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt haar betoog verder tot de stelling dat zij zeer langdurig in België verbleef en dat zij door dit verblijf een belangrijk privéleven heeft opgebouwd in België. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

2.24. Daar de verzoekende partij geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven aantoonde, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat zij haar herkomstland verliet en er sindsdien niet meer terugkeerde, dat hieruit mag afgeleid worden dat zij stelselmatig haar banden met haar herkomstland heeft verloren door haar zeer langdurige afwezigheid, dat er geen overweging is betreffende het verlies van de binding met Kameroen, is dan ook niet dienstig.

2.25. De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven

dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het door haar opgebouwde privéleven in België, haar zeer langdurig verblijf in België en het niet ten laste vallen van de Belgische sociale zekerheid, wat volgens haar een belangrijk vermoeden vormt dat zij kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk in België, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te stellen dat zij haar land van herkomst verliet en sindsdien niet meer terugkeerde en verder te beweren dat hieruit mag worden afgeleid dat zij stelselmatig haar banden met haar land van herkomst heeft verloren door haar zeer langdurige afwezigheid, dat het familiaal netwerk waarop zij zich thans kan baseren derhalve zeer beperkt is in haar land van herkomst, dat haar familie zelf hun dorp diende te ontvluchten, maakt zij derhalve niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

2.26. De verzoekende partij maakt evenmin het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.27. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.28. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER